

A movie poster for the film 'The Night of the Hunter'. The background is a dark, moody image of a woman with long, wavy blonde hair, looking intensely at the camera. She is wearing a dark, possibly leather, corset. The lighting is dramatic, with strong highlights on her face and hair, and deep shadows elsewhere. The overall color palette is dark, with shades of teal, black, and white.

ג'אנין פרוסט

מלחמת הלילה

קאת'רין קופילד: ציידת

ג'אנין פרוסט

מלחמת הלילה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'אנין פרוסט

מלחמת הלילה

ספר V בסדרת קאת'רין קרופילד: ציידת

מאנגלית: תם פררו

ג'אנין פרוסט
מלחמת הלילה

Jeaniene Frost
This Side of The Grave
Book V

Copyright © Frost Jeaniene by 2007
Published by arrangement with Avon an imprint
of Harper Collins Publishers

Artist by represented Rostant Larry by image Cover
Ltd Partners

ההוצאה מבקשת להודות מקרב לב לשפרה רווה

עורכות ראשיות: גלי אבני-גילאור | ורד רווה שמואל

עריכה לשונית: שפרה רווה

עריכה: דפנה לוי

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה

עימוד: גרינהויז – הרצליה

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

נדפס בישראל תשע"ז 2017 Printed in Israel

למאתיו, מליסה ואילונה – מסיבות רבות מספור

תודות

אני רוצה להלאות אתכם, אבל האמת היא שתודות אלה אינן מכסות אף לא את קצה קרחון האנשים המעורבים בסדרה "ציידת הלילה". לכל מי שאת שמם לא הזכרתי, אנא דעו שאין זה מפאת חוסר הערכה, אלא חוסר מקום בלבד.

כרגיל, עליי לפתוח בתודה לאלוהים, על כל ההזדמנויות המדהימות שניתנו לי. אני עוד זוכרת את התקופה שבה כל שרציתי היה שיפרסמו ספר שלי. למזלי, תוכניותיך היו גדולות בהרבה.

תודה מקרב לב לעורכת הנפלאה שלי, אריקה צאנג, ולשאר חברי הצוות המופלא בהוצאת אבון. לננסי יוסט, הסוכנת שלי, שערכה לא יסולא בפז. תודה ענקית לטייג', לארין, לקימברלי ולקרול, על תרומתכן החשובה כל כך לאתר חובבי הסדרה. תודה רבה גם לקוראי "ציידת הלילה", על תמיכתכם בקאת, בבונז ובשאר חברי "משפחת הניבים הקטנה והמעוותת" שלהם. לעולם לא אצליח לבטא במילים עד כמה אני מעריכה את העובדה שאתם מפיצים את בשורת הסדרה ושולחים לי מכתבי עידוד. "אתם שולטים!" בלשון המעטה.

תודה למרים סטיוארט ולאנג'ליקה סאקאצ', זוכות תחרות תן שם לחתול. לדעתי, הלסינג (קיצור של ואן-הלסינג) הוא השם המושלם לחתולה של החתלתולה!

וכמובן, אהבתי האינסופית ותודתי נתונות לבעלי ולמשפחתי,
על יותר ממה שאי-פעם אוכל למנות.

1

הערפד משך בשלשלאות שריתקו אותו אל קיר המערה.
עיניו היו ירוקות-בוהקות, וזוהרן האיר את העלטה
שאפפה אותנו.

"את באמת מאמינה שהשלשלאות האלה יצליחו לרסן אותי?"
שאל, ומבטאו האנגלי ליטף את המילים המתריסות.
"בטח," השבתי. האזיקים האלה הותקנו ונבדקו בידי מאסטר
ערפד, כך שהם חזקים דיים. מי כמוני יודעת. הייתי כבולה בהם
בעצמי, פעם.

חיוכו של הערפד חשף את הניבים שבלטו בשורה העליונה של
שיניו הלבנות. הם לא היו שם כמה דקות קודם לכן, כשבעין בלתי
מזוינת הוא עוד נראה אנושי.

"הבנתי. ועכשיו, כשאני נתון לחסדייך, מה את רוצה?"
הוא לא דיבר כמו מישהו שנתון לחסדיי. חשקתי את שפתיי
ושקלתי את שאלתו, בעורי מניחה למבטי לעבור עליו. הוא היה
עירום, כך שדבר לא הסתיר אותו מעיניי. כבר מזמן למדתי שאפשר
להטמין כלי נשק בתוך פרטי לבוש שונים, אבל עוד חשוף אינו
מסתיר דבר.

אלא שגם זאת הייתה הסחת דעת לא קטנה. גופו של הערפד היה

מרחב יפהפה של שריר ושל עצם, של קווי מתאר רזים ואלגנטיים, שאותם השלימו פנים יפהפיות בעלות עצמות לחיים שפוסלו כה בעידון, עד שיכלו לחתוך חמאה. עם בגדים או בלעדיהם היה הערפד מהמם, והוא ידע את זה, בלי ספק. עיניו הירוקות־זוהרות חדרו אל תוך עיניי שלי במבט יודע.

"את צריכה שאחזור על השאלה?" שאל בזדוניות מרומזת.

בחרתי בנושלתטיות. "בשביל מי אתה עובד?"

חיכוך התרחב, כרומז שמצג שוויון הנפש שלי לא היה משכנע כפי שהתכוונתי. הוא אפילו מתח את השלשלאות רחוק ככל האפשר, ושריריו נעו כמו גלים על פני אגם.

"אף אחד."

"שקרן." שלפתי סכין כסף והעברתי את חודה ברפרוף במורד חזהו, מבלי לפצוע את העור, כשאני משאירה פס ורדרד קלוש, שדהה בתוך שניות. ערפדים אמנם מסוגלים להחלים במהירות שיא, אבל כשכסף חודר ללבם, התוצאה קטלנית. בין לבו של הערפד ללהב שלי הפרידו רק סנטימטרים ספורים של עצם ושריר.

הוא העיף מבט בשביל שהסכין שלי יצרה. "זה אמור להפחיד אותי?"

העמדתי פנים שאני שוקלת את השאלה. "ובכן, מאז שהייתי בת שש־עשרה פילסתי לי את דרכי בעולם הערפדים בדם. אפילו הרווחתי את הכינוי 'מלאכית המוות האדומה', כך שאם אני מצמידה סכין ללבך, כן, עליך לפחד."

הבעת פניו נותרה משועשעת. "את נשמעת כמו חתיכת זנונת מרושעת, אבל אני מתערב שאצליח להשתחרר ולהשכיב אותך על הגב לפני שתוכלי לעצור אותי."

ממור שחצן. "הכול דיבורים. תוכיח."

רגליו בעטו קדימה במהירות וערערו את שיווי משקל. זינקתי מיד לפנים, אבל כעבור שנייה שיטח אותי גוף קשה וקריר על רצפת המערה. אחיזת ברזל סגרה על מפרק כף ידי ומנעה ממני להניף את הסכין.

"יהירות סופה במפלה," מלמל בסיפוק.

ניסיתי לנער אותו מעליי, אבל זה היה קשה יותר מלהזיז טונה לבנים. הייתי צריכה לכבול את זרועותיו ואת דגליו לפני שהתגריתי בו כך, נזפתי בעצמי ללא קול. הערפד השפיל אליי את מבטו וחייך שוב ביהירות. "תמשיכי להתפתל, אהובה. זה לוחץ לי על כל הנקודות הנכונות, באמת שכן."

"איך השתחררת מהתופסנים?" מעבר לכתפו ראיתי את החור שנפער במערה במקום שממנו השתלשלו קודם לכן אזיקי טיטניום בעובי שלושה סנטימטרים.

הוא קימר גבה כהה. "ידעתי בדיוק באיזו זווית למשוך אותם. לא מתקינים כבלים בלי לדעת כיצד לצאת מהם. זה ארך רק רגע, ומיד השכבתי אותך על הגב. בדיוק כפי שאמרתי."

אילו לבי עדיין היה פועם, זה היה הרגע שבו הוא היה הולם בפראות. אבל היכולת הזאת אבדה לי – ברובה – לפני כמה חודשים, כשהפכתי מבת-ערובת לערפד במלוא מובן המילה. צבע עיני השתנה לירוק בוהק, וניבים החליקו ויצאו משיניי.

"שוויצר."

הוא רכן לפניו עד שפניו היו במרחק סנטימטרים ספורים אלה מאלה. "ועכשיו, אסירתי המקסימה, מה יעצור בעדי מלבצע כך את זממי כשאת לכודה תחתי?"

הסכין שנותרה בידי נשמטה ממנה כשעטפתי את צווארו בזרועותיי. "שום דבר, אני מקווה." בוננו, בעלי הערפד, צחק, וקולו היה נמוך ושטוף זימה. "זו בדיוק התשובה שציפיתי לה, חתלתולה."

עבור רוב האנשים, מערה תת-קרקעית לא הייתה נכנסת לרשימת מקומות-לינה-של-הרגע-האחרון, אבל בעיניי זה היה גן-עדן. הצלילים היחידים שהדהדו במערה היו קולות זרימתו החלקה של הנהר התת-קרקעי. זאת הייתה הקלה, שלא להיאלץ להדחיק את

רעשי הרקע מאינספור שיחות, שנשמעו קולניות מאוד לאוזניים של ערפד. אילו זה היה תלוי בי, היינו בונז ואני נשארים כאן שבועות.

אבל בעתיד שלנו לא היה מקום לפסק זמן לשם התאוששות ומנוחה. למדתי את זה בדרך הקשה. למדתי גם לנצל היטב את רגעי המפלט המזדמנים. לכן עצרנו בדרכנו כדי לנוח באותה המערה שבה, לפני שבע שנים, החלה מערכת היחסים שלי עם בונז. אז אני הייתי זו שנתונה בשלשלאות, והייתי משוכנעת שמוצץ־דם מרושע עומד לאכול אותי. אלא שבסופו של דבר התחתנתי עם אותו מוצץ־דם.

הֶלְסִינג, החתול שלי, פלט יללה עגמומית מפנית הגומחה הקטנה שבה היינו, וגירד את לוח האבן ששימש דלת.

"אסור לך לצאת לחקור", אמרתי לו. "אתה תלך לאיבוד."

הוא יילל שוב, אבל פנה ללקק את כפתו, ותוך כדי כך תלה בי מבטים מלאי תיעוב. הוא עדיין לא סלח לי על שהשארתי אותו במשך חודשים עם מי שהשגיח על ביתנו. לא כעסתי על הֶלְסִינג על כך שנטר לי טינה, אבל אילו היה נשאר איתי, הוא עוד היה עלול להיהרג. כפי שקרה לכמה אנשים.

"נחת מספיק, אהובה?" שאל בונז.

"אמ הממ", מלמלתי בעודי מתמתחת. נרדמתי זמן קצר לאחר עלות השחר, אבל לא באובדן הכרה מידי כמו זה שתקף אותי בשבועות הראשונים להפיכתי לערפד. את השלב הזה כבר עברתי, למרבה ההקלה.

"אז כדאי שנזוז", אמר.

נכון. היו לנו מקומות להיות בהם, כרגיל.

"הדבר היחיד שאני מתחרטת עליו זה שעצרנו לישון כאן בלי מקלחת נורמלית", נאנחתי.

בונז פלט נחרת צחוק משועשעת. "בחיך, הנהר מרענן מאוד." בטמפרטורה של ארבע מעלות "מרענן" היה תיאור נדיב למדי למה שנחשב במערה לצנרת ביתית. בונז הזיז את לוח האבן מהדרך,

כדי שנוכל לצאת מהגומחה, והחזיר אותו למקומו לפני שהתלתול שלי יצליח לזנק החוצה גם הוא.

"הסוד הוא לקפוץ פנימה," המשיך. "לא יהיה לך קל יותר אם תעשי את זה לאט."

החנקתי את צחוקי. העצה הזאת תקפה גם לגבי התנהלות בעולם הערפדים. בסדר גמור. קפיצה אחת אל תוך נהר קפוא, בדרך.

ואחר כך נטפל סוף־סוף בסיבה האמיתית שבגללה באנו לאוהיו. אם יתמזל מזלנו, שום דבר יוצא־דופן לא יתרחש במדינה שבה גדלתי, פרט לאי־אלו מקרים אקראיים של אלימות ניב־על־ניב. לא האמנתי, אבל גם לא הפסקתי לקוות.

שמש אחר הצהריים עוד עמדה בגובה השמים כשבזנו ואני הגענו למזרקה בקניון אי־סטון. כלומר, כשהגענו למרחק של כרחוב ממנה. היינו מוכרחים לוודא שלא מדובר במלכודת. לבזנו ולי יש אויבים רבים. הגיוני, לאחר שתי מלחמות הערפדים האחרונות, שלא להזכיר את עיסוקינו הקודמים.

לא הרגשתי אנרגיה על־טבעית יוצאת דופן כלשהי, פרט לעקצוץ קטנטן של עוצמה שהיה באוויר, כזה שמסמל ערפד צעיר או שניים שנשמעו בקהל. אף על פי כן, בזנו ואני לא זזנו ממקומנו עד שדמות מעורפלת ולא ברורה התעופפה לאורך מגרש החנייה ונכנסה למכונית ששכרנו.

"יש שני ערפדים ליד המזרקה," הצהיר פביאן, רוח הרפאים שפחות או יותר אימצתי. קווי המתאר שלו התגבשו עד שהוא דמה יותר לאדם ופחות לענן חלקיקים סמיך. "הם לא הבחינו בי."

פביאן נשמע כמעט עצוב כשאמר את המשפט האחרון, אף שזו הייתה המטרה. שלא כמו בני אנוש, ערפדים יכולים לראות רוחות רפאים, אבל רובם ככולם מתעלמים מהן. המוות כנראה אינו מבטיח שכל המינים יסתדרו ביניהם.

"תודה, חבר," אמר בזנו. "עמוד על המשמר ותוודא שהם לא מתכננים לנו הפתעות לא נעימות."

תווי פניו של פביאן התערפלו, עד שכל גופו נעלם.
 "היינו אמורים להיפגש עם ערפד אחד בלבד," הרהרתי
 בקול. "מה אתה חושב על כך שאיש הקשר שלנו הביא איתו
 חבר?"
 בונז משך בכתפיו. "אני חושב שכדאי מאוד שתהיה לו סיבה
 טובה."

הוא יצא מהמכוננית. עשיתי כמוהו והענקתי לסכיני הכסף
 שהסתרתי בשרווליי טפיחה קלה ומעורדת. אל תצאי מהבית
 בלעדיהן, זה היה המוטו שלי. נכון, ערפדים מקפידים מאוד להסתיר
 את קיום הגזע שלהם, וכאן היינו במקום פומבי וצפוף, אבל זה לא
 הבטיח את ביטחוננו. גם הסכינים לא הבטיחו אותו, אבל לא היה כל
 ספק שהן הטו את הכף לטובתנו. ממש כמו שני הערפדים הנוספים
 שחנו בהמשך הרחוב, מוכנים להיכנס לפעולה במקרה שיתברר
 שמטרת השיחה אינה מוגבלת לאיסוף מידע.

כשהתקרבתי למזרקה שבחצר, תקפו אותי ריחות. החזקים שבהם
 היו בשמים, ריחות גוף ומגוון כימיקלים, אבל תחתיהם נחה שכבה
 נוספת שהלכתי והשתפרתי בפענוחה: רגשות. פחד, תאוות-בצע,
 תשוקה, כעס, אהבה... עצב... כל אלה התגלמו בניחוחות, ממתיקות
 ארומטית ועד צחנה מרה. שלא במפתיע, רגשות לא נעימים הפיצו
 ריחות קשים יותר. דוגמה מובהקת לכך הייתה שני הערפדים שישבו
 על ספסל הבטון והדיפו את ניחוח הפירות הרקובים המלווה פחד,
 אפילו לפני שבונז תקע בהם מבט מכניע.

"מי מכם הוא סְקֶרֶץ'?" שאל בקול צלול.
 ערפד שבשערו נשזרו פסים כסופים קם. "אני."
 "אז אתה יכול להישאר, אבל הוא" – בונז עצר כדי להפנות את
 ראשו בחדות לעבר הערפד הכחוש האחר – "יכול ללכת."
 "רגע!" סקרץ' הנמיך את קולו והתקרב אל בונז. "הדבר הזה
 שעליו באת לדבר איתי? יכול להיות שיש לו קצת מידע עליו."
 בונז העיף בי מבט. הגבתי במשיכת כתף. "עדיף שנקשיב למה
 שיש לאורח הלא צפוי שלנו לומר," הערתי.

"אני אֶד, דיבר הערפד, בעודו מביט בחשש אל מעבר לכתפו של בונז. אליי. "סקראץ' לא סיפר לי שהוא פוגש כאן אתכם."

מההבעה על פניו של אד ניחשתי שלאור שֶׁער הארגמן שלי, היהלום האדום הגדול שעל אצבעי, המבטא האנגלי של בונז והילת הכוח המחשמלת שקרנה ממנו – אד כבר ניחש מי אנחנו.

"זה מפני שהוא לא ידע," ענה בונז בקור רוח. רגשותיו, שהיו נגישים לי מהיום שבונז המיר אותי, היו עתה נעולים מאחורי החומה הבלתי חדירה שבה השתמש בפומבי. ובכל זאת, כל אחד היה יכול לזהות את החדות שבקולו כשהמשיך.

"אני מניח שאין צורך שנציג את עצמנו."

מבטו של סקראץ' נדד אליי ואז דילג והמשיך בדרכו. "לא," רטן.

"אתה בונז, וזו המלאכית."

הבעת פניו לא התרככה, אבל אני חייכתי את חיוך ה"אני לא מתכוונת להרוג אתכם" המוצלח ביותר שלי.

"תקראו לי קאת, ולמה שלא נחפש קצת צל ונשוחח שם?"

קרני השמש אינן קטלניות עבור ערפדים, בניגוד למיתולוגיה, אם כי אנחנו נכווים ממנה בקלות. אין שום טעם לבזבז את האנרגיה העל־טבעית שלנו רק כדי להחלים מקרניה העזות של השמש הקיצית. לא רחוק מאיתנו הייתה מסעדה צרפתית עם מקומות ישיבה בחוץ, וארבעתנו מצאנו שולחן מתחת לשמשייה והתיישבנו כמו חברים ותיקים שלא התראו זה זמן רב.

"אמרת שראש השושלת שלך נהרגה לפני כמה שנים, ושהיא לא השאירה אחריה אף אחד שידאג לחברי השושלת," אמר בונז לסקראץ', לאחר שהזמנו משקאות. "קצתכם התאגדתם כדי להגן זה על זה. מתי הבחנתם לראשונה שמהו מוזר קורה?"

"לפני חודשים ספורים, בערך בסתיו שעבר," ענה סקראץ'.

"בהתחלה פשוט חשבנו שכמה מהבחורים עזבו את העיר מבלי לומר לאיש. השגחנו זה על זה, אבל לא כמו שמרטפים, מביץ? ואז, לאחר שעוד אחדים מאיתנו נעלמו, אנשים שבדרך כלל היו מודיעים לפני שעזבו... טוב, זה הדאיג את השאר."

לא היה לי ספק. כערפדים צעירים, ובהיעדר ראש-שושלת, היו סקרן' ואחרים כמוהו בתחתית ההיררכיה של עולם האל-מתים. למרות אי-אלו הסתייגויות שיש לי מהמערכת הפיאודלית שבתוכה התנהלו הערפדים, בכל הנוגע להגנה על חברי השושלת שלהם, רוב הערפדים המאסטרים עמדו על המשמר בכל רגע ורגע. אפילו המרושעים שבהם.

"ואז עוד ג'ולים החלו להופיע באזור, "המשיך סקרן'.

נדרכת'. זאת הסיבה שהביאה את בונז ואותי לאוהיו. גם אנחנו שמענו על שטף הג'ולים, שהציף לאחרונה את המדינה שבה התגוררתי פעם, ועל ערפדים שנעלמו.

"הי, זה מגרש משחקים לאל-מתים כאן, "המשיך סקרן' מבלי לחוש בְּאִי-נוחות שלי. "הרבה קווי-ליי וויברציות כיפיות, לכן לא ייחסנו חשיבות רבה לכל הקניבליים שצצו. אבל כמה מהם מתייחסים לערפדים ממש ברשעות. מטרידים ערפדים חסרי ראש-שושלת, עוקבים אחריהם הביתה, יוזמים תגרות... זה גרם לנו לתהות אם הם עומדים מאחורי ההיעלמויות. אלא שאף אחד לא שם קצוץ, מפני שאנחנו לא שייכים לאף אחד. למען האמת, אני נדהם מזה שאתה מתעניין."

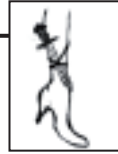
"יש לי סיבות משלי, "אמר בונז באותה נימה אדישה. הוא אפילו לא הביט בי. מאות שנים של ריחוק מזויף הפכו אותו למומחה. לאד ולסקרן' לא יהיה מושג שאנחנו שואבים מהם מידע כדי לברר אם מצבי כערפד המוזר בעולם עלול להיות הסיבה לכך שג'ולים מסוימים מתנהגים בעוינות, ולכך שערפדים נעלמים.

"אם אתם מבקשים כסף, אין לנו הרבה, "הוסיף אד. "חוץ מזה, חשבתי שפרשת מעיסוקך כרוצח שכיר לאחר שאיחדת שושלות עם המגה-מאסטר מנצ'רו."

בונז זקר גבה. "תנסה לא לחשוב יותר מדי, אתה עלול לפגוע בעצמך, "ענה בנועם.

אד הזעיף פנים, אבל סתם את פיו. הבלעתי חיוך. אין בודקים את שיניו של סוס שניתן במתנה – ובוודאי אם הסוס נושך.

"יש לך הוכחה לכך שג'ולים מעורבים בהיעלמויות של חבריך?"
שאלתי את סקרן' כדי לחזור ולדבר על הנושא שעניין אותנו.
"לא. זה פשוט נראה יותר מצירוף מקרים; בכל פעם שאחד מהם
נעלם, התברר שהמקום האחרון שראו אותו בו היה אותו המקום שבו
נמצאים גם הג'ולים המניאקים."
"באילו מקומות?" שאלתי.
"ברים מסוימים, מועדונים..."
"שמות, " לחץ בונז.
סקרן' החל לדקלם במהירות את הרשימה, אלא שאז הוטבע
קולו במבול של קולות אחרים.
...בעוד ארבע שעות, עד שתהיה לי הפסקה...
...זכרתי לקחת את הקבלה? אם זה לא יתאים, אני מחזירה את
זה...
...אם היא תסתכל על עוד זוג נעליים אחד, אני אצרח...
מפולת השיחות הפולשנית והפתאומית לא הגיעה מהקונים
שהקיפו אותנו בקניון – אותם חסמתי עוד לפני שהתיישבנו. הקולות
האלה הגיעו מתוך הראש שלי. קפצתי כאילו חטפתי סטירה, וירי
עפה אל הרקה.
אוי, שיט. לא שוב.

2

”מה קרה, חתלתולה?” שאל בונז מיד.
גם אד וסקרץ’ הביטו בי בדאגה. הכרחתי את עצמי לחייך והתאמצתי להתמקד בהם, ולא בשיחות שהציפו פתאום את מוחי.
”רק, אממ, קצת חם כאן בחוץ,” מלמלתי. לא הייתה לי כוונה לספר לשני ערפדים זרים מה באמת מפריע לי.
בונז בחן אותי במבטו, ועיניו החומות־כהות לא החמיצו דבר. הקולות המשיכו ללהג במוחי ללא רחמים.
...אף אחד לא ראה אותי. אני מקווה שאוכל להסיר את הזמזם...

...תכף אתן לו סיבה לבכות...
...אם היא לא מגיעה בתוך חמש דקות, אני אוכל בלעדיה...
”אני, אהה, זקוקה למעט אוויר,” הפטרתי לפני שהבנתי עד כמה התירוץ שלי מטופש. קודם כול, היינו בחוץ, ושנית, אני ערפדה. אני כבר לא נושמת, וכבר אין לי בעיות רפואיות שאפשר לתרץ בהן את התנהגותי המשונה.
בונז קם, תפס אותי במרפק וזרק לעבר אד וסקרץ’, ”תישארו כאן,” בקול תקיף.

צעדתי מהר, כשאני מנסה להתרכז בלחץ הקריר של ידו במקום בכיוון שאליו הלכנו. הרכנתי את הראש, כי שיערתי שעניי בוהקות בירוק מרוב חרדה. סתמו, סתמו, סתמו, חזרתי ואמרתי לקהל הלא קרוא שבראשי.

הקולות בתוך ראשי כנראה העצימו את השאון שהקימו האנשים שהתרוצצו סביבנו, והכול התעמעם למעין רעש לבן, אשר התעצם, הכניע את שאר חושיי והקשה עליי להתמקד במשהו מלבד הקולות העיקשים שהכו בי מכל עבר. התאמצתי להדוף אותם, להתמקד בכל דבר אחר, אבל הקולות כאילו גברו מרגע לרגע.

משהו קשה נלחץ אל חזי, ובזמן מחסום ישר וקשה יותר יישר את גבי. שמעתי קול אנגלי מוכר מבעד לשטף הפטפטת מחריש האוזניים שהציף את מוחי.

"...בסדר, אהובה. תדחיקי אותם. תקשיבי לי, לא להם..."

ניסיתי לדמיין את אינספור הקולות שבראשי כערוץ טלוויזיה שאני אמורה לכבות – ואת כוח הרצון שלי בתפקיד השלט. אצבעות ליטפו את פניי, והמגע שלהן שימש לי עוגן שממנו שאבתי כוח. במאמצים כבירים הרחקתי את מוחי מהמתקפה וניתקתי את עצמי מהרעש שביקש לכלות את שאר חושיי. לאחר דקות ספורות של ריכוז חסר פשרות שככה השאגה הפנימית והפכה למלל מרגיז אבל נשלט, עד שדמתה לקולות הקונים סביבנו, שלא היו מודעים כלל לעובדה שהם נמצאים במרחק נשיכה מיצורים שלא אמורים להתקיים.

"אני חייבת להפסיק לשתות את הדם שלך," אמרתי לבונו, כשהתעשתי מספיק כדי לפקוח שוב את העיניים. מבט מסביב גילה לי שהוא הצמיד את גבי לעמוד, במה שנראה כהתגפפות מלאת תשוקה, על פי המבטים שנזרקו לעברנו.

בונו נאנח. "את תהיי חלשה יותר."

"אבל שפויה," הוספתי. ומוגנת יותר, משום שאם מאות קולות יגיחו למוחי במהלך קרב, זה עלול להסיח את דעתי ולהביא למותי.

משכתי בתלתליו הכהים הקצרים של בונז, עד שהוא נסוג והביט בי. "אתה יודע שאין סיכוי שאלה שאריות מהפעם ששתיתי את דמו של מנצ'רז; זה קורה יותר ויותר, לא פחות," אמרתי ברכות. "זה בטח מגיע ממך. ואני לא מסוגלת לעמוד בזה."

חשבתי שההמרה שלי מבת־תערובת לערפדה מלאה תהפוך אותי לערפדה מהשורה, אבל לגורל היו תוכניות אחרות. התעוררתי מצדו השני של הקבר, כשברשותי שני דברים חסרי תקדים בהיסטוריית הערפדים כולה – פעימת לב מזדמנת ותאוה לדם של אל־מתים. תופעת הלוואי של התכונה השנייה הייתה ספיגה זמנית של כוחות מהדם ששתיתי, ממש כפי שערפדים סופגים חיים מדם אנושי. עד כה היה הכול טוב ויפה, אבל כששתיתי ממאסטר ערפד, ספגתי זמנית גם את כל היכולות המיוחדות שהיו לאותו המאסטר. זה היה נהדר בכל הנוגע לכוח הפיזי המשופר, אבל לא כל כך נהדר כשנתקלתי ביכולות אחרות שעלו על יכולותיי. למשל, יכולתו של בונז לקרוא מחשבות של בני־אנוש.

"את לא מעריכה את עצמך מספיק, חתלתולה," אמר בקול נמוך.

טלטלתי את ראשי. "יש סיבה לכך שעוברות מאות שנים עד שערפדים מקבלים כוחות מיוחדים, ורק כשהם מגיעים להיות מאסטרים. אחרת הם לא היו מצליחים להתמודד איתם. אם אמשיך לשתות ממך, מה שקרה היום רק יחמיר. אין ספק שיכולת קריאת המחשבות שירשת ממנצ'רז התפתחה בך כל כך, עד שגם אני מתחילה לקבל אותה מהדם שלך."

ואם בונז יתחיל לגלות יכולות נוספות עקב חילופי הכוח עם שותפו להנהגת השושלת – אני ממש לא רוצה לחלוק איתו אותן. שיתיי ממנצ'רז פעם אחת, כשלא הייתה לי בררה, וזה נטרל אותי ליותר משבוע. הזיכרון העביר בי רעד. לא עוד אם אוכל להימנע מכך. נדמה שהקולות בירכתי מוחי זמזמו בהסכמה.

"נדאג לזה אחר כך, אבל עכשיו אנחנו צריכים לחזור, אם את מוכנה," אמר בונז, ושוב ליטף את פניי.

"אני בסדר. בוא נחזור לפני שהם יאבדו את העשתונות ויברחו."

בונז הרחיק את גופו משלי באטיות. השאון שבמוחי כבר נחלש, ויכולתי להבחין בכמה נקבות בסביבתנו שבחנו את בונז בהערכה. רמסתי בכוח את הקולות שבתוכי. אני ממש לא צריכה לשמוע מכול של חלומות־בהקיץ שטופי תאוה, שבהם מככב בעלי עם נשים אחרות. זה באמת מעכיר לי את מצב הרוח.

אני ממש לא יכולה להאשים אותן. אפילו במכנסיים השחורים שאהב ללבוש ובאפודה לבנה פשוטה, בלט בונז כמו תכשיט בין אבנים, בתווי פניו המעוצבים בעידון ובגופו המפוסל התמיר. כל תנועה שלו גרמה לשריריו להתנחשל, ועור הבדולח המושלם שלו גרם לאנשים לרצות לשלוח יד כדי לברר אם הוא נעים ממש כמו שהוא יפה. והתשובה היא כן. המראה של בונז סחרר את ראשי גם בפגישתנו הראשונה, כשעדיין תכננתי להרוג אותו. לכן הוא היה הטורף המושלם, המפתה את טרפו עד למרחק נשיכה.

"בערך תריסר נשים מזיינות אותך במבטים שלהן ברגע זה, אבל אני בטוחה שאתה מודע לזה," אמרתי בעוקצנות.

פיו ליטף את צווארי בעדינה שבנשיקות והעביר בי רעד. "אכפת לי רק מתשוקותיה של אישה אחת," מלמל, בעוד הנשימה שליוותה את המילים מגרה את אוזני.

גופו היה קרוב מספיק כדי להתחכך בי, תזכורת מפתה ליכולתו לספק ביסודיות כל אחד ואחד מחשקיי התאוותניים, וגם את אלה שכנראה עדיין לא עלו על דעתי. אבל למרות החום שהציף אותי, היו לנו היעלמויות לחקור. כל חקירה אינטימית שרציתי לערוך בינו וביני תיאלץ להמתין.

כמו לאות אישור, עלתה ושבה כנופיית הקולות במוחי, ושיתקה את החושניות החמה שקרבנו הפיקה בי.

"אני לא יודעת איך אתה מסוגל לשמוע את ההמון הזה במוח שלך כל יום," מלמלתי וטלטלתי את ראשי כאילו התנועה הזאת תרוקן לי את הראש.

הוא נעץ בי מבט סתום ונסוג ממני. "כשזה תמיד שם, קל יותר להתעלם מזה."

יכול להיות. אולי אם ראשי לא היה מלא רק במחשבותיי שלי רוב הזמן, תדרים של אחרים לא היו גורמים לי הלם כזה. לא היה לי מושג.

אבל לא רציתי להמשיך ולשתות את דמו של בונז כדי לגלות את התשובה.

כשבונז ואני חזרנו והתיישבנו לצדם, אד וסקרץ' לא אמרו דבר על עזיבתנו הפתאומית. ההבעות על פניהם היו אדישות, כמו שתיקתם, אבל המבטים החשאיים שהגניבו לכיווני אמרו הכול. הם תהו מה לעזאזל קרה.

"חשבתי שהרחתי מישהו מוכר," אמרתי והורדתי את הג'ין וטוניק שהגיע עם שאר המשקאות כשבונז ואני נעדרנו מהשולחן.

זה היה שקר בוטה, אבל אד וסקרץ' השמיעו קולות הסכמה והעמידו פנים שהם מאמינים. המבט שבונז נעץ בהם לא הניח להם לשאול שאלות נוספות.

"בסדר, יש לכם עוד שמות של מקומות שבהם נוהגים הקניבליים המנוולים האלה לבקר?" שאל בונז, כאילו השיחה לא נקטעה קודם לכן.

סקרץ' דחק את הערפד השני במרפק. "לא, אבל לאד יש משהו שהוא רוצה לספר לך."

אד נראה מסויג, אבל זקף את כתפיו הצרות. "חבר שלי, שֵׁיין, התקשר אליי אתמול בלילה ואמר שְהָריס, חבר אחר שלנו, חטף מכות מכמה ג'ולים במועדון. שייין התכוון להחזיר את הריס הביתה, כדי שלא יחטיפו לו שוב. אבל כשניסיתי להתקשר לנייד של שייין, הוא לא ענה, וזה לא מתאים לו. כשסיפרתי על זה לסקרץ', הוא אמר לי לבוא לכאן, מפני שהוא נפגש עם אנשים שאולי יוכלו לעזור."

"אתה יודע איפה גר הריס?" שאלתי מיד.

"כן. האמת היא שזה לא רחוק מכאן."

"לא הלכת לבדוק מה שלומי? שאל בונז בספקנות.

אד נעץ בבונז מבט לאֶה. "לא, ואין לי כוונה לעשות את זה לבד. אני לא רוצה להיות הערפד הבא שייעלם. תשפטו אותי כמה שתמצאו, אבל במקרה שמשהו אכן קרה לשיין ולהריס, ואם הג'וליס עדיין שם, לי אין כל מיני יכולות מפוצצות כדי להגן על עצמי..." נמלאתי אהדה שעמעמה את הקולות המייללים במוחי. אד וסקרץ' עשו כמיטב יכולתם לדאוג לחבריהם בנסיבות קשות ביותר, שכמעט הפכו אותם לאזרחים סוג ב' בעולם שבו חיו. מניסיוני ידעתי כמה נוראה ההרגשה לעמוד לבד, בלי תמיכה, כשהמפלצות באות לחרח סביב. מבחינה טכנית, כמובן, אד וסקרץ' היו מפלצות בעצמם.

וגם אני. במקרה הזה זה היה יתרון.

בונז הביט לעברי וזקר גבה.

"בואו נעשה את זה," עניתי על השאלה שלא נשאלה.

הוא קם, נמתח ונקש במפרקי אצבעותיו במהירות של מומחה, וזרק כמה שטרות על השולחן.

"בסדר גמור, חברים. בואו נלך לברר אם לנייד של שיין פשוט נגמרה הסוללה."

כפי שאד אמר, דירתו של הריס הייתה במרחק עשרים דקות בלבד. העובדה שהיא הייתה קרובה כל כך לבניין שבו גרתי כשלמדתי באוניברסיטת אוהיו, לפני מה שהיה נדמה לי כמו תקופת חיים שלמה, הייתה בעיניי אירונית. אם בונז שם לב לקרבה הזאת, הוא לא אמר דבר. הוא נראה מרוכז יותר בחזית הבניין ובניסיון לזהות אם בוקעות מתוכו אנרגיות מסוכנות. לא יכולנו להסתכן ולשלוח את פביאן לבדוק אותו קודם. רוח הרפאים התגנב אל תא המטען שלנו כשיצאנו לדרך, מבלי שאד או סקרץ' הבחינו בו, אבל אילו היינו שולחים אותו פנימה לפנינו, הם היו מבחינים בחבר הרפאים שלנו.

עקצוצי כוח נישאו באוויר על פניי במגרש החנייה הצר שמאחורינו. אד וסקרץ' הסתובבו מיד, אבל בונז לא הניד עפעף. גם אני לא. אלה היו טייני ובנדאיד, צוות הגיבוי שלנו, שעקבו אחרינו מהקניון.

"טייני, בנדאיד, שימו עין לרגע על שני אלה, בסדר?" הפטיר לעברם בונז וצעד לעבר הבניין. הלכתי איתו, אחרי שהשתחלתי אל תוך מעיל העור הארוך שלי במשיכת כתפיים. שעת הערביים הקיצית הייתה חמימה. לא לבשתי את המעיל נגד הקור; המעיל שלי הכיל סכיני כסף במשקל של כמה וכמה קילוגרמים. החבאתי סכינים גם מתחת לחולצה, מן הסתם, אבל אלה היו סכיני ההשלכה הקצרות יותר, שנועדו לערפדים. רק עריפת ראש יכלה להרוג ג'ולים, ולכן אם בני מינם הזדונים יותר ציפו לנו בפנים, אזדקק ללהבים גדולים יותר.

כשהגענו לקומה השנייה, בונז נשם עמוקות. גם אני. דלתות הכניסה ניצבו כולן בשורה שפנתה למגרש החנייה, והאוויר הצח סילק את רוב הניחוחות שהיו עלולים להסגיר את דייריהן, אבל אני לכדתי משב של משהו לא-אנושי, שהגיע מיחידת הדיור הלפני-אחרונה. בונז קלט כנראה את אותו הריח והאיץ את צעדיו. שאפתי שוב, וכשכמעט הגענו אל הדלת, קימטתי את האף. בונז עצר ונעץ בי מבט קודר.

התריסים הוגפו היטב ומנעו מאיתנו להציץ פנימה, אבל כבר ידעתי מה נגלה. לא היה ניתן לטעות בריח המוות.

"איחרנו את המועד," לחשתי. המבט שהעפתי במנעול הדלת הפרוץ היה כמעט מיותר.

בונז פתח את הדלת בדחיפה, ומיד זו הצדה מחשש שכניסתו לדירה תלווה בהבזק כסף מעופף. אבל דבר לא זו. פנים הדירה היה דומם כקבר.

ובדיוק כמו בקבר, היו בדירה גופות.

"אני לא מרגיש אף אחד, אבל תישארי ערנית," אמר בונז ונכנס. הלכתי בעקבותיו, בדקתי את הפינות והצטרפתי לבונז שסרק

את פנים הדירה בזהירות כאילו יש בתוכה כוחות אויב. אבל כפי שחשדנו, המקום היה ריק לחלוטין, פרט לנו – ולשני הערפדים המצומקים שעל רצפת הסלון הקטנטן.

הקולות הארורים שבמוחי החלו להתגבר שוב. בבניין הדירות לא היו אנשים רבים כמו בקניון, כך שלא חוויתי את אותו פיצוץ פנימי, אבל הרגשתי כאילו ראשי הוא כמו כוורת המלאה בזמזומן של דבורים זועמות. שפשפתי את הרקה כדי להשקיט את הקולות, אבל זה, כמובן, לא הועיל.

בזנו לא שם לב לתנועה שלי. תשומת לבו עדיין הייתה נתונה לשתי הגופות המצומקות שלרגלינו.

"נראה שארכו להם בוריהה", ציין, אחרי ששם לב לרגליהם היחפות ולעובדה שאף אחת מהגופות לא הייתה לבושה לחלוטין. "לממזרים האומללים לא הייתה הזדמנות להשיב מלחמה."

על כך העידה גם העובדה שהדירה לא הייתה הפוכה. כשיצורים על-טבעיים נלחמים עד המוות, הם בדרך כלל זורעים סביבם יותר הרס מאי-אלו שולחנות הפוכים ודם שנמרח על השטיח. חקירת מותם של ערפדים הייתה מבחינתי אירוע יוצא דופן. נכון, עבדתי שנים במחלקה חשאית של ביטחון הפנים וחקרתי מקרי רצח על-טבעיים, אבל במקרים ההם הערפדים היו בדרך כלל הפושעים. לא הקורבנות.

...אם לא אעביר את התשלום על המכונית, יהיה לי כסף למשכנתה...

...אמרתי לבן-זונה הזה שלא אשלים עם עוד היעדרות שלו ללילה שלם...

...כל כך גאה בה, היא תסיים את הלימודים עם בני המחזור שלה...

הקולות התגברו ושוב שפשפתי את המצח. הפעם בזנו שם לב. "שוב?"

"אני בסדר", אמרתי וניסיתי להיראות נינוחה.

הוא נעץ בי מבט נוקב. "שטויות."

"אני בשליטה, אל תדאג, תיקנתי. זו הייתה האמת. לגופות הייתה עדיפות על המלמולים המטורללים שהתפרצו לראשי. יכולתי לראות שבונו לא האמין למפגן האדישות שלי, אבל השעון בזירת הפשע הזאת המשיך לתקתק. היו לנו גופות להזיז, ראיות למחוק, ורוצחים למצוא.

בונו קרא בקול. "אד, בוא לכאן."
פני הערפד הכחוש התכווצו כשהוא נכנס וראה את הגופות.
"אוי, פאק," סינן.

"האם אלה שיין והריס?" שאל בונו בקול עדין יותר.
אד התכופף ורחרח את הגופות. ערפדים אמנם נראים תמיד כמו בגיל שבו הם הומרו, אבל המוות משנה אותם. לאחר המוות גופתו של ערפד מזדקנת במהירות עד לגילו האמיתי, כך שלעיתים קרובות לא נותר ממנה דבר פרט לשרידים חנוטים לבושים בבגדים שבהם הערפד מת. ושתי הגופות האלה לא היו יוצאות־דופן.

אד כרע על עקביו לצד גופה לבושה בג'נס. "אלה הם," אמר בקול ספוג מרגש. ואז נהם, "ג'ולים מזוינים."

"אולי עדיף שתצא שוב החוצה?" אמרתי וליטפתי קלות את זרועו של אד. לא יכולתי לעזור לו, אבל לבונו ולי היו עוד משימות. אד העיף מבט נוסף בגופותיהם של הריס ושיין לפני שקם ויצא. נאנחתי. זה היה רע מכל כך הרבה סיבות, והאבל של אד היה רק אחת ושולית מהן.

"למה, לדעתך, הם השאירו את הגופות?" שאלתי את בונו בשקט. "אד וסקרץ' לא שמעו על גופות אחרות שנמצאו. אתה חושב שמישהו הפריע לרוצחים?"

בונו סקר את החדר. לא נדרש לו זמן רב; היו שם בסך הכול מטבח קטן וסלון שהכיל בקושי ספה רחבה אחת.

"לא, אהובה," אמר לבסוף. "אני חושב שלמי שעשה את זה היה די זמן לקחת את הגופות, אבל הוא בחר להשאיר אותן."

בלעתי את רוקי. ייתכן שהגופות הושארו במקום מתוך אותה יהירות שראיתי בעבר אצל רוצחים, שהיו בטוחים שהם חכמים

מכדי להיתפס. אבל לרוע המזל, לא חשבתי שזאת הסיבה הפעם. חששתי שיש כאן בעיה גדולה יותר – הרוצחים רצו שנדע מי הם. אחרי שהכו את הריס בערב לפני שהוא ושיין נרצחו, היה ברור שהג'ולים הם החשודים העיקריים. הם ידעו שכשהם משאירים כאן את הגופות, הם בעצם חותמים בשמם על זירת הרצח.

ולזה הייתה יכולה להיות רק סיבה אחת. הג'ולים הרגישו חזקים מספיק כדי לצאת מהמסתור. הם יכלו באותה המידה לשרר הודעה המכריזה שהם מתכוונים לבצע עוד ועוד מתקפות. ולא נראה לי שהעובדה שהם החליטו להשאיר גופות ערפדים בגלוי, באזור שבו גדלתי, הייתה צירוף מקרים. לא, זאת הייתה בעיניי הצהרה: "את לא יכולה לעצור אותנו, מלאכית," ולא הייתה לי שום כוונה לקבל את זה בשתיקה. ייתכן שערפדים נעלמים גם במקומות אחרים, אבל השארת הגופות פה הייתה קריאת תיגר. אם לא נציב את הגבול כאן, זה יהיה כאילו אנחנו מבקשים שהמצב במקומות אחרים יחמיר.

"אבל אף אחד אחר לא באמת יעשה משהו, נכון?" שאלתי בפרץ פתאומי של תסכול. "הצוות הישן שלי לא יתערב, מפני שהם מתערבים רק כאשר אל-מתים תוקפים בני-אנוש. קהילת הערפדים לא תגיב ביותר ממשיכת כתפיים, מפני שלשיין ולהריס אין ראש שושלת. אד וסקרץ' לא יכולים להילחם בחבורת ג'ולים בכוחות עצמם, ואם אנחנו נרדוף את הרוצחים, והמנהיג שלהם הוא מי שאני חושבת שהוא... אז נשחק ישר לידיים של הבן-זונה."

בזנו בהה בי מבלי למצמץ. "את יודעת שאת צודקת בנוגע לצוות הישן שלך, לקהילת הערפדים ולעובדה שאנחנו לא יכולים לרדוף את הג'ולים האלה בגלוי אם אפוליון מעורב."

אפוליון. במוחי ריצדה דמותו של הג'ול בן מאות השנים, בגופו הקטן ובתסרוקת ה"הלוואה וחיסכון" המגוחכת שלו. אפוליון אמנם ניהן במראה עלוב מהממוצע, אבל במהלך השנה האחרונה הוא הצליח לעורר איך-קץ בעיות. בזנו כמעט מת לפני כמה חודשים, לאחר שג'ולים תקפו אותנו בפריז. כמו כן היו אלה ג'ולים שעזרו לערפד מאסטר אחר בניסיונו להשיב אותי אליו. והכול בזכות

רטוריקת ההסתה של אפוליון. קיוויתי שאני טועה, אבל ידעתי, ידעתי שהוא זה שעומד גם מאחורי המתקפות האלה. וזה אומר, כמובן, שכל הדברים הנוראים האלה מתרחשים באשמתי.

"אנחנו לא יכולים להרשות לו או לאחרים לחמוק מעונש, נהמתי.

פיו של בונז התעקל לחיוך טורפני. "חתלתולה... אמרתי שלא נוכל לרדוף אותם בגלוי."

3

ל גדול חלף על פני מפתן הדלת וחסם את אור השמש כשטייני* נכנס לדירה. כינויו של הערפד היה אירוני בהתחשב בגודלו, שהיה מעורר אפילו בלוחם המיתולוגי קונאן הברברי חוסר ביטחון.

"השוטרים בדרך," אמר.

שמעתי את יללת הסירנות הולכת וקרבה במשך הדקות האחרונות. אחד השכנים נלחץ כנראה למראה האנשים החשודים שהתקבצו בכביש הגישה. הם ודאי לא שמעו את המאבק הקטלני שהתרחש כאן שעות קודם לכן, אחרת לא אנחנו היינו מגיעים ראשונים לזירה.

"תמשיך לגשש כאן, אני אתמודד איתם," אמרתי לבונו. אם יתמזל מזלנו, בונו יזהה את ריחו של אחד הרוצחים. ביותר ממאתיים ועשרים שנותיו כערפד הוא נתקל בהרבה אל־מתים, ולכל אחד מאלה היה ריח ייחודי כטביעת אצבע.

אבל לא הייתה לי תקווה ממשית שנפתור את מקרי הרצח האלה בקלות. בונו אמנם הכיר אל־מתים רבים, אבל ערפדים וג'ולים הם

* מאנגלית: קטנטן.

כחמישה אחוזים מאוכלוסיית העולם. לבונו יש היסטוריה מכובדת, אבל הוא לא מכיר אישית את כל נטולי-הדופק.

בונה העיף מבט בטייני, שיצא בעקבותיי. לא לקחתי את הטלפון הנייד שלי, למרות הדחף הראשוני שלי. אחרי שנים בעבודתי הקודמת התרגלתי להשתמש בקשריי בממשלה כדי להבריש שוטרים מזירות פשע. לעומת זאת, מה שעמדתי לעשות כאן עדיין היה חדש יחסית.

"היי," קראתי כשהשוטרים הגיעו ויצאו מהניידת שלהם. "אני שמחה שהגעתם, בדיוק עמדתי להתקשר."

"את גרה כאן, גברתי? הגיעו אלינו דיווחים על טיפוסים חשודים המשוטטים באזור," אמר השוטר הבלונדיני, בעודו בוחן את טייני במבט זהיר. שותפו הושיט יד לעבר האקדח.

"שים את היד עוד פעם אחת על כלי הנשק ואני אשכח שאני לא רעב," מלמל טייני. קולו היה שקט כל כך, עד שהשוטרים לא שמעו אותו.

החנקתי את צחוקי ופניתי אל השוטרים פעם נוספת. "אני לא גרה כאן, אבל פרצו לדירה של ידיד שלי. אתם יכולים לבדוק את זה?"

השוטרים סקרו אותי במבטים מהירים, בעודם מתקדמים במעלה המדרגות אל הקומה השנייה. חייכתי חיוך בלתי מזיק ווידאתי שידיי הריקות גלויות לכול. שוטר קפדן היה, כמובן, תוהה למה אני לבושה במעיל ארוך באחר צהריים קיצי וחמים.

כשהתרחקו מעט, שינו עיניי האפורות את צבען לירוק זוהר. כיוונתי לעברם את מבט הלייזר שלי והנחתי ליכולותי הערפדיות ללכוד אותם ולערפל את מוחותיהם.

"שום דבר לא קורה כאן," אמרתי בקול תקיף אבל נעים. "תסתובבו ולכו מכאן, השיחה הייתה אזעקת שווא."

"שום דבר לא קורה," דקלם השוטר הבלונדיני בקול חדגוני.

"אזעקת שווא," חזר חברו והסיר את היד מהאקדח.

"בדיוק. לכו. לכו לשרת ולהגן במקום אחר."

השניים הסתובבו, שבו למכוניתם ללא מילה נוספת ונסעו מהמקום. לפני שהפכתי לערפד, הייתי זקוקה לעשרים דקות ולשתי שיחות טלפון כדי להשיג תוצאה זהה, אלא אם כן בונז היה משכנע את השוטרים המקומיים לעזוב במבטו הירוק. היכולת הערפדית לשלוט במחשבות אפשרה לנו לדלג על הסחבת הבירוקרטית בכל הנוגע לזירות פשע.

בונז הופיע בפתח הדירה, ובידיו שני צרורות דקיקים עטופים בסדין. אם שכנים חטטנים כלשהם יסתכלו עליו, הם יחשבו שהוא סוחר תריסים מגולגלים עטופים, ולא את מה שידעתי שנמצא שם – גופותיהם של שיין והריס.

"טייני, שים אותם בִּפְגָּאז' שלך," אמר בונז.

טייני לטש בו מבט מבוהל. פלטתי נחרת צחוק. "הוא מתכוון לתא המטען של המכונית שלך. אנגלית בריטית עלולה להיות מבלבלת לעתים."

"רק מפני שאתם האמריקאים כל הזמן נותנים שמות חדשים לדברים," השיב בונז בגבה מורמת ומסר את הגופות לטייני. לאחר מכן הוא זינק מהמרפסת, נחת בקלות בחנייה וניגש אל אד וסקרץ'. שני הערפדים התבוננו בבונז בעגמומיות.

"מה תעשה בגופות שלהם?" שאל אד.

"אקבור אותן במקום אחר," ענה בונז.

סקרץ' העביר יד בשערו המכסיף. "אני מניח שתעזבו עכשיו, מאחר שגיליתם את מה שרציתם לדעת."

סקרץ' נשמע מיואש. ירדתי לעבר מגרש החנייה בדרך הרגילה – במדרגות – והבחנתי בחיוכו הקלוש של בונז.

"היכנסו למכונית, בחורים. אנחנו צריכים לדבר על כמה דברים."

התיישבתי מאחורי ההגה, ובונז התיישב במושב הנוסע שלצדי. אד וסקרץ' נכנסו למושב האחורי בחשדנות. במראה הפנימית יכולתי לראות את טייני תוחב את גופות שני הערפדים אל תא המטען, והוא ובנדאייד פנו ללכת.

"שנחזור לקניון?" שאלתי כשיצאתי מהחנייה.
 "בסדר גמור, חתלתולה," השיב בונז. זרועו הייתה מונחת על
 המשענת. הוא התמקם בנוחות ונעץ את מבטו באד ובסקרץ'.
 "אם יסייעו לכם, האם תנסו להביא לדין את רוצחי חבריכם?"
 שאל אותם בונז.

אד פנה אליו בבזז. "כמובן. לשיין לא הגיע למות ככה. לא
 הכרתי את הריס כל כך טוב, אבל נראה שגם לו זה לא הגיע."
 "ברור שלא," מלמל סקרץ'.

הצצתי בבונז בניסיון להבין לאן הוא חותר. עדיין לא הצלחתי
 להתחבר לרגשותיו כדי לקבל רמזים. הוא נקש באצבע על סנטרו
 והרהר.

"זה יהיה מסוכן, אפילו עם עזרה."
 עוד מבט מלא בזז, הפעם מכיוונו של סקרץ'. "החיים ללא ראש
 שושלת מסוכנים, אלא אם כן אתה אחד מבני-המזל החזקים, אבל
 אני לא מצפה שתבין."

צל-צלו של חיוך חלף על שפתיו של בונז. "למעשה, אני יודע
 דבר או שניים על חיים בצל הסכנה, אבל מכיוון שנראה שאתם לא
 מרוצים במיוחד מהחיים ללא ראש שושלת, מה דעתכם להצטרף
 לשושלת שלי?"

מבטי ננעץ בבונז, ואז הצצתי במראה. אד וסקרץ' נראו המומים.
 כמוהם כמוני. בונז הציע, למעשה, לאמץ אותם.
 "חשבו לפני שאתם עונים," המשיך בונז. "מרגע שתשבעו לי,
 לא תוכלו לשנות את החלטתכם ולקבל שוב את חירותכם, אלא אם
 כן תבקשו אותה באופן רשמי ורק אם אני אחליט להיענות."
 אד פלט שריקה דקה. "אתה באמת רציני, הא?"
 "כמו המוות," השיב בונז בקלילות.

"שמעתי שאתה ממזר נבזי," אמר סקרץ' לאחר שתיקה ארוכה.
 "אבל שמעתי שאתה גם הוגן. עם נבזי והוגן אני מסוגל לחיות.
 זה עדיף על להיות לבדי ולנסות להרוף ממני כל אידיוט שחושב
 להתפרסם באמצעות הרג ערפדים חסרי ראש שושלת."

האמירה הבוטה גרמה לי לזקור גבה, אבל אני לא חושבת שבונז נעלב. "מה לגביך, אד?"

"למה אתה מציע?" תהה אד והביט בבונז בעיניים מצומצמות. "אתה יודע לפי רמת הכוח שלנו שלעולם לא נגיע לדרגת מאסטר. וגם לא ייתכן שאתה כל כך מרושש, עד שהמַעֲשֵׂר העלוב שלנו ישנה לך משהו, אז מה יוצא לך מזה?"

בונז השיב לאד במבט זהה. "קודם כול, אני רוצה לתפוס את הג'ולים האלה, ואתם תעזרו לי בזה. בוודאי גם שמעתם שכמה חברים מהשושלת שלי נהרגו במלחמות האחרונות. נשאתם נאמנים לחבריהם גם לאחר מות ראש השושלת שלכם, למרות שלא הייתם מחויבים אליהם. כמו כן הייתם חכמים מספיק שלא לצעוד אל תוך מלכודת אפשרית ללא גיבוי. אני יכול להיעזר בבחורים חכמים שנאמנותם נתונה לי, לאשתי ולשותפיי להנהגת השושלת."

אד פגש את מבטי במראה בחטף, ואז חזר והביט בבונז. "בסדר, אמר, כשהוא שוקל כל מילה. "אני בפנים."

בונז שלף סכין כסף. אני השבתי את תשומת לבי במהירות לכביש, לפני שמבטי, שטייל ברחבי המכונית, יוביל לתאונה. חוץ מזה, ידעתי שבונז לא עומד לדקור את אד ואת סקרץ'. הוא רק הופך בזה את ההצטרפות שלהם לרשמית.

"בדמי," אמר בונז, חורץ פס בכף ידו, "אני מכריז עליך, אד, ועליך, סקרץ', כחברי שושלתי. אם אפר שבועה זו, אשלם בדמי."

בונז מסר את הסכין לאד. החתך שבידו החלים עוד לפני שטיפות הדם הראשונות צנחו על מכנסיו הכהים. לא הייתי צריכה להביט לאחר כדי לדעת שאד חתך את כף ידו; ניחוח הדם החדש והמגרה גילה לי את זה.

"בדמי אני מכיר בך, בונז, כראש השושלת שלי," לחש אד. "אם אפר שבועה זו, אשלם בדמי."

סקרץ' חזר על המילים, ולדבריו התלווה ניחוח מעורר תיאבון נוסף שמילא את המכונית. כל עניין "ראש השושלת" בשושלות

היוחסין הערפדיות גרם לי אי־נוחות, ועכשיו העסיקו אותי גם ההתכווצויות בבטן. לא אכלתי מאז הלילה, וייתכן שיהיה לי קשה למצוא את הארוחה הבאה, לאור העובדה שאיאלץ למצוא מישוה לשתות ממנו פרט לבונז. לערפדים רגילים יש הרבה אפשרויות לשתות דם. הכוח שבמבטם מאפשר להם לנשנש מבני אנוש, בלי שתורמי הדם שלהם יזכרו מה קרה. ישנם ערפדים המספקים מגורים ומזון לבני אדם שנבחרו בקפידה בתמורה לדמם.

לרשותי לא עמדו אפשרויות נוחות כאלה. שליטה במחשבות לא פעלה על ערפדים אחרים, ולא הכרתי משק בית אל־מת שיש בו אורווה של ערפדים שמהם יכולתי לשתות. נוסף על כך, עדיין ניסינו לשמור בסוד על התזונה המשונה שלי – ועל תופעות הלוואי הכרוכות בה. כך שלא יכולתי פשוט לבקש לנשוך כל ערפד שנקרה בדרכי.

לאחר שסיים להישבע אמונים, החזיר סקרץ' את הסכין המגואלת בדם לבונז. נאבקתי בדחף פתאומי ללקק את הלהב והתרכזתי בדרך. בלב ספרתי את הדרכים שבהן יכולתי להשיג דם. חואן, חבר בצוות־לשעבר שלי, הפך לאל־מת לפני כשנה. זאת אפשרות. אולי אוכל לשכנע אותו לשלוח אליי מעט מהדם שלו, אבל זה יעורר שאלות. איש עדיין לא שמע על התזונה יוצאת־הדופן שלי.

חברו הטוב ביותר של בונז, ספייד, ידע, וכבר שתיתי את דמו בעבר, אבל לא רציתי להפוך את זה להרגל. ספייד היה מאסטר ערפד, כלומר, הוא היה חזק מדי. למעשה, רוב חבריו של בונז היו חזקים מדי עבורי.

לעזאזל. זאת תהיה משימה קשה משתיארתי לעצמי; לא לשתות מבונז ולא לגווע ברעב.

"לעת עתה אל תספרו לאף אחד על הקשר בינינו," אמר בונז לאד ולסקרץ' והחזיר את כולנו למציאות. "תמשיכו בענייניכם כאילו מעולם לא נפגשנו. זה המספר שבו ניתן להשיג אותי. בשנייה שאתם רואים את הג'ולים האלה, אתם מיד מתקשרים אליי, אבל אל תתעמתו איתם. מובן?"

הם השיבו ב"מובן" וב"בטח". תהיתי אם הם אכן מבינים. אני הבנתי, ולא ממש התלהבתי.

הורדתי את הערפדים ליד מזרקת איסטון שבה נפגשנו, ורק כשהתרחקנו משם שלחתי מבט אל בונז.
 "אתה משתמש בהם כבפיתיון."

המבט הגלוי בעיניו החומות־כהות של בונז הצטלב במבטי.
 "נכון."

"אלוהים," מלמלתי. "אתה לא מרשה להם לספר לאף אחד שהם הרגע שודרגו מערפדים חסרי מאסטר לערפדים ששייכים לערפד רבי־עוצמה, כדי שהג'ולים האלה ימשיכו לחשוב שהם טרף קל. אתה מסכן אותם בכוונה."

"מצבם לא מסוכן יותר משהיה קודם, כפי שהם עצמם אמרו. אבל כעת, אם יפגעו בהם, תהיה לי זכות, על פי החוקים שלנו, לחקור את הנושא," השיב בהיגיון מרגיז. "תאמיני לי, מתוקה, אני מקווה שלא יקרה להם דבר ושאוכל להגיע דרכם אל הג'ולים. אבל אם אפוליון עומד מאחורי המתקפות, אנחנו זקוקים לדרך שלא תיראה כאילו אנחנו מתקיפים אותו סתם ככה. אחרת..."

בונז לא היה צריך לסיים את המשפט. אחרת לאפוליון יהיה דלק נוסף למדורת השמועות, שלפיהן אני מבקשת להפוך לגרסה ערפדית של סטאלין, השלמתי בלבי. ברור, מפני שזה מה שאני מוסיפה לרשימת המטלות שלי בכל בוקר. לצחצח שיניים. לחפוף שיער. לשלוט בעולם האל־מתים ביד ברזל.

"אני לא מבינה למה ג'ולים מאמינים בכלל לאפוליון כשהוא אומר להם שאני מהווה איום," מלמלתי. "התזונה שלי כערפד אמנם ביזארית למדי, אבל אפוליון כבר לא יכול לומר שאני אהפוך לבת־תערוכת עם יכולות של ג'ול ושל ערפד. העובדה שהפכתי לערפד חיסלה את ההתבטאות הפרנואידית הזאת שלו."

מבטו של בונז היה מלא אהדה, אבל הוא לא השתכנע. "חתלתולה, את ערפד פחות משנה. בתקופה הזאת כבר הספקת לפוצץ את ראשו של מאסטר ערפד באמצעות פיירוקינזיס ושיתקת עשרות ערפדים

בערפול חושים באמצעות טלקיניזיס. היכולות שלך, נוסף על פעימת הלב האקראית שלך, מבהילות אנשים מסוימים."

"אבל אלה לא היכולות שלי!" התפרצתי. "א-ר-ק-י, פעימת הלב האקראית היא שלי, אבל כל השאר הם כוחות שאולים. שכבר אין לי, ואילולא שתיתי מוולאד וממנצ'רו, לא הייתי מקבלת אותם מלכתחילה."

"אף אחד לא יודע איך קיבלת אותם, או שאיבדת אותם כעבור זמן," ציין בונז.

"אולי כדאי שנספר להם." תוך כדי דיבור הבנתי שזה בלתי אפשרי.

הוא נאנח קלות. "אם אפוליון ידע מה מקור הכוחות שלך, הוא יוכל לטעון שאת מסוגלת לגלם כל יכולת שתרצי על ידי שתיית דם של ערפד בעל יכולת. עדיף שיחשוב שאלה כישרונות שלך." במילים אחרות, לא משנה מאיזה כיוון נסתכל על זה, אני חריגה ומסוכנת. נשמתי עמוק בתקווה להירגע. זה לא קרה. השאיפה רק הכניסה את ניחוח הדם אל ריאותיי, והקיבה שלי התכווצה בכאב.

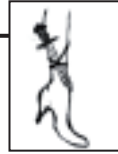
"חבל שהיכולת של שותפך לשושלת לראות חזיונות עדיין לא חזרה למלוא עוצמתה. היינו יכולים לפחות להפסיק לנחש אם זה מעשה ידיו של אפוליון."

בונז משך בכתפיו לאות הסכמה. "למנצ'רו היו עוד אי-אלו מבטים חטופים אל העתיד, אבל אף אחד מהם לא היה קשור לזה, והוא עדיין לא היה מסוגל לשלוט בחזיונות כרצונו. עם קצת מזל, כוחותיו ישוכו אליו בקרוב."

אבל עד אז אנחנו לבד. "אז נמשיך לא לספר לאף אחד שאני סופגת יכולות מדם, ונשתמש באד ובסקרץ' כדי להגיע אל הג'ולים האלה כדי לגלות אם אפוליון הוא זה שעומד מאחוריהם." "בריוק, אהובה."

עצמתי את עיניי. התוכנית לא מצאה חן בעיניי, אבל נכון לרגע זה זאת הייתה האפשרות הטובה ביותר שלנו.

"יש רק עוד עניין אחד," אמרתי ופקחתי את עיניי כדי להעניק
לבונז חיוך קודר. "אני צריכה למצוא מישהו מלבדך שאוכל לשתות
ממנו."

4

ל א זיהיתי את השומרים שרצו אל ההליקופטר כדי ללוות אותי ואת בונז למתחם שניהל דודי והבוס שלי לשעבר דון ויליאמס. אבל הרי לא הייתי כאן מאז השנה שעברה. יכול להיות שהייתי צריכה להתקשר קודם. העובדה שהודעתי למגדל הפיקוח שאני מגיעה ברגע שנכנסתי לשטח האווירי שלהם, לא באמת נחשבה להתרעה מוקדמת, הייתי חייבת לעדכן את דון במתרחש. לדעתי, מידע מסוג זה הצדיק עדכון פנים אל פנים. מה גם שחואן היה כאן, וקיווייתי שהוא יהיה פתוח לרעיון שאקח מעט מדמו.

מובן שאילו הייתי כנה לגמרי, הייתי מודה שמאחורי הגיחה הספונטנית הזאת בהליקופטר אל מזרח טנסי עומד יותר מרצון במידע או אפילו במזון. ניסיונותינו האחרונים להיפגש השתבשו בגלל עסקיו של דון, כך שעברו חודשים מאז שראיתי את הדוד שלי. ולמרות שמערכת היחסים שלנו נפתחה ברגל שמאל, התגעגעתי אליו. הטיול הזה היה הזדמנות להרוג שלוש ציפורים באבן אחת, ודון יעריך את זה. הוא מעריך גדול של ריבוי-משימות.

הגענו לדלתות הכפולות שבגג כשלפתע בונז עצר בפתאומיות כזו, שאחד השומרים התנגש בו.

"לכל הרוחות," מלמל בונז.

סובבתי את ראשי במהירות, אבל לא ראיתי משהו יוצא דופן פרט לשומר, שנראה נבוך בשל ההתנגשות. ואז תחושות של רחמים ונחישות רפרפו ברחבי התת־מודע שלי. גופי נדרך. הרגשות האלה לא הגיעו ממני.

"מה?" שאלתי את בונז.

הבעת פניו הייתה כל כך מרוסנת, שנמלאתי פחד. השומרים שלצדנו החליפו ביניהם מבטים מבולבלים, אבל גם אם הבינו מה הבעיה, לא יכולתי לדעת. באותו הרגע לא יכולתי לשמוע את מחשבותיו של אף אדם אחר.

בונז אחז ב ידי. פיו נפער, אבל לפני שאמר משהו, דלתות הגג נפתחו כלפי חוץ, וערפד שרירי בעל שיער חום וקצר פסע לעברנו.

"קאת, מה את עושה כאן?" תבע טייט.

התעלמתי משאלתו של סגני לשעבר. תשומת לבי הייתה נתונה כולה לבונז. "מה?" שאלתי שוב.

ידו התהדקה סביב ידי. "הרוד שלך חולה מאוד, חתלתולה." משהו קר החליק במעלה עמוד השדרה שלי. העפתי מבט אל טייט. הכתפיים שלו היו שמוטות. בונז צדק. "איפה הוא? ולמה לא קראו לי?"

שפתיו של טייט התעקלו. "דון נמצא כאן, במחלקה הרפואית, ולא קראנו לך מפני שהוא לא רצה שתדעי." טייט לא נשמע מרוצה מההחלטה, אבל למרות זאת, נמלאתי כעס.

"אז התוכנית הייתה לא לספר לי אלא אם כן אצטרך לבוא להלוויה? כל הכבוד, טייט!"

הדפתי אותו מדרכי ומשכתי את ידי מתוך ידו של בונז כדי לרוץ אל תוך הבניין. המחלקה הרפואית נמצאת במפלס התחתון השני, קומה אחת מעל למתקן האימונים ושתי קומות מעל למקום שבו שיכנו פעם ערפדים שבויים. לחצתי בכוח על כפתור המעלית ורקעתי ברגליי בחוסר סבלנות. השומרים זרקו לעברי מבטים

מופתעים, אבל לי לא היה אכפת שעניי זוהרות, או שהניבים שלי הלכו ובלטו. אם השומרים עדיין לא יודעים על קיומם של ערפדים, טייט יוכל לשנות את זיכרונותיהם אחר כך ולהשכיח מהם את המידע.

"איך לעזאזל ידעת על דון?" שמעתי את טייט מתחקר את בונז. "בגלל הניסיונות הבהולים להכין אותו כך שייראה ייצוגי לקראת בואה," השיב בונז בקצרה. "אני קורא מחשבות, זוכר?"

דלתות המעלית נפתחו והייתי בפנים. לא היה לי כל עניין להמשיך להאזין לשיחה. בדרך כלל לא הייתי שמחה להשאיר את בונז לבדו עם טייט. הם התאימו זה לזה כמו שמן למים. אבל חשבתי רק על דודי. מה קרה לו? ולמה הוא אסר על כולם לספר לי?

כשהמעלית נפתחה בקומה השנייה, זינקתי מתוכה, מיהרתי לאורך המסדרון ונכנסתי דרך הדלתות שעליהן היה כתוב מחלקה רפואית. התעלמתי מאנשי הצוות שעל פניהם חלפתי. לא הייתי צריכה שיגידו לי איפה הדוד שלי. ידעתי ברגע ששמעתי את דון משתעל ורוטן משהו לעבר מישהו מתוך החדר האחרון שמימין.

כשהגעתי אל הדלת, האטתי. לא רציתי להתפרץ פנימה למקרה שדודי, שבדרך כלל הקפיד על לבוש מהודר, אינו לבוש.

"דון?" קראתי בקול. עכשיו, כשהפרידו בינינו רק מטרים ספורים, היססתי.

"תני לי רגע, קאת," הוא ענה. קולו היה צרוד, אבל הוא לא נשמע כמי שכפסע בינו לבין המוות. הוצפתי בתחושת הקלה. אולי דון נדבק בשפעת החזירים או משהו מחריד שכזה, והוא כבר בשלבי החלמה.

אחות לא מוכרת לי הגיחה מחדרו ותקעה בי מבט שיכולתי לפרש גם בלי לקרוא מחשבות.

"הוא מתלבש," היא אמרה בתמציתיות. היא הדיפה את הניחוח דמוי האמוניה שליווה תחושת רוגז.

"אני מניחה שהוא לא אמור לקום ולעשות את זה?" שאלתי אותה.

"לא, אבל זה לא עוצר בעדו," השיבה בבוטות.

"אני יכול לשמוע אותך, אן," גער דודי.

היא נעצה בי עוד מבט נוזף והנמיכה את קולה לכדי לחישה.

"אל תרשי לו להתאמץ מדי."

פרץ שיעולים הקדים את דברי הדוד שלי, "אני עדיין יכול לשמוע אותך," רטן. גבותי התרוממו. לא ידעתי מהי הבעיה הבריאותית של דון, אבל השמיעה שלו נותרה חדה.

לאחר סדרה נוספת של קולות גישוש, דודי פתח את הדלת. הוא לבש חולצה מקומטת מעט וזוג מכנסיים אפורים שתאמו את צבע עיניו. מצמצתי לשנייה והבנתי שזו הפעם הראשונה שראיתי את דון כששערו פרוע והוא לבוש במשהו שאינו חליפה ועניבה.

"קאת, לצערי, הפתעת אותי מעט."

לא הכרתי את המראה הזה שלו, אבל האירוניה שבקולו הייתה מוכרת לי. בחודשים שעברו מאז ראיתי את דודי, נראה שהוא הזדקן בעשור. הקמטים סביב פיו ועיניו בלטו, שערו האפור הלבין כמעט כולו, ויציבתו המושלמת הייתה שפופה מעט. בלעתי את הגוש שעשה את דרכו במעלה גרוני.

"אתה מכיר אותי," הצלחתי לומר. "אני תמיד קוץ בתחת."

דון הושיט את ידו ולחץ את כתפי. "לא, את לא. אפילו לא

כשאת מנסה להיות."

הדרך שבה אמר את המילים, בשילוב העצב שחלף על פניו, כמעט גרמו לי לפרוץ בבכי. ידעתי מיד שהוא עומד למות. אחרת דון היה אומר לי בחיבה עוקצנית שכן, אני אכן קוץ בתחת, ושתמיד אהיה כזו. הוא לא היה אווז בכתפי ביד רועדת, ובקושי מצליח לחייך אליי חיוך חטוף.

כל הדברים שפטרתי בעבר כאילו כלום חזרו אליי, ברורים כשמש. השיעול העיקש של דון בפעמים האחרונות ששוחחנו, שייחסתי ל"התקררות קלה". התוכניות שביטל ברגע האחרון ותיאמנו מחדש, רק כדי לבטל שוב...

כרכתי את זרועותי סביבו. הרגשתי את הרזון שבגדיו הסוו,

שאפתי עמוק אל ריאותיי את ריח חומרי החיטוי, הזיעה והחולי. דמעות נוספות צרבו את עיניי, אבל מצמצתי כדי שלא יזלגו. לא משנה במה הוא חולה, דם ערפדים ירפא את זה, הזכרתי לעצמי בניסיון לשלוט ברגשותיי. דון כנראה סתם עקשן ומסרב לשתות, למרות שהוא, יותר מכולם, מודע לתכונות הריפוי המדהימות של דם אל־מתיים.

אני אגרום לו לשקול מחדש את ההחלטה המטופשת הזאת. "שמעתי שלא רצית שאדע שאתה חולה," אמרתי והצלחתי לשוות לקולי נימת תוכחה במקום דאגה היסטרית. נקודה לזכותי. "נאלצת להתמודד עם מספיק דברים לאחרונה," ענה דון.

הרפיתי ממנו וסקרתי את החדר. המיטה שלו הייתה מהסוג המתכוונן, שמאפשר להרים את הראש ואת הרגליים, אבל לא היו לה בצדדים מעקות כמו במיטות בית חולים רגילות. ליד המיטה נח על עגלה מחשב נייד פתוח, ולצדו ערמת תיקיות, הטלפון הנייד שלו, איתוריות וטלפון משרדי פנימי.

"כמה מתאים לך להמשיך לעבוד גם עם רגל אחת בקבר," אמרתי בשילוב של הומור וביקורת.

דודי נעץ בי מבט ארסי. "אני אולי נראה כאילו אחת מרגליי בקבר, אבל את כבר נכנסת כולך לקבר, זוכרת?"

השנינות הזאת הייתה גורמת לי לחייך, אבל גון העור האפרפר שלו הדאיג אותי, וגם האופן שבו נסוג ממני באטיות ובכאב. דודי היה תמיד בעל נוכחות מרשימה ללא קשר לנסיבות, אבל עכשיו הוא נראה שברירי. וזה הפחיד אותי. עוד יותר מהאפשרות להתייצב מול כוחות האויב לא חמושה.

"למה אתה כאן?" שאלתי בניסיון להשתלט שוב על הפחד שגרם לקולי להיות גבוה מהרגיל.

"מקרה חמור של שפעת," השיב דון בשיעול שריכך את מילותיו.

"אל תשקר לה."

קולו של בונז נשמע בחדר, וכעבור כמה צעדי מגפיים הוא עצמו

נכנס לחדר בעקבותיו. עיניו החומות־כהות היו נעוצות בדון, ושפת הגוף שלו שידרה מתח.

"היכולות שלך לא נותנות לך את הזכות ל-"
 "אבל הייחוס שלי כן," קטעתי את דון, מאגרפת את כפות ידיי.
 "אתה המשפחה שלי. זה אומר שיש לי זכות לדעת." ואם לא תספר לי, אני פשוט אכוון מבט ידוק אל האחות שלך והיא תספר לי, הוספתי בלבי.

דון שתק לרגע ממושך והעביר את מבטו ביני לבונו. לבסוף, הוא משך בכתפיו חלושות.

"יש לי סרטן ריאות." החיוך שלו היה מתוח, אבל ההומור היבש האופייני לו התעלה על עצמו כתמיד. "נראה שהאזהרות שמדפיסים על חפיסות הסיגריות נכונות."

המילה "סרטן" גרמה לגופי להידרך. "אבל מעולם לא ראיתי אותך מעשן," פלטתי. ההלם גרם לי להכחיש את הבשורה.
 "הפסקתי לעשן לפני שנפגשנו, אבל בשלושים השנים שלפני כן הייתי מכור ברמה של חפיסה ביום."

סרטן ריאות. במצב מתקדם, אם הוא נראה כך ומוכן לשהות במתקן הרפואי של המתחם. דון היה מכור לעבודתו, בלשון המעטה. במשך כל התקופה שהכרתי אותו, הדוד שלי לא לקח חופשה לשם נופש, חגים או ימי הולדת, שלא לדבר על ימי מחלה. ואז, מתוך גל ההלם שבמהלכו עיברתי את החדשות, נמלאתי מעשיות, שבחסדיה נדחק הצדה הצער, שגרם לי להרגיש כאילו מישוהו ירה לי בבטן.

"אני מניחה שהרופאים שלך יטפלו בזה בניתוח? או בכימותרפיה? בשניהם? איזו תוכנית טיפול הכינו לך?"

הוא נאנח. "הסרטן מתקדם. אי אפשר לנתח או לטפל בו בכימותרפיה, קאת. תוכנית הטיפול שלי היא לנצל את הזמן שנותר לי כמיטב יכולתי."

לא. המילה הדהדה בתוך ראשי, קולנית כאותם קולות לא קרואים שפקדו אותו קודם. ואז שמטתי את כפות ידיי, שחררתי את

האגרופים הקפוצים לצדי גופי וניסיתי לדבר בשלווה. יבבות ובהלה לא יעזרו, אבל היגיון רגוע כן.

"יכול להיות שהרפואה המסורתית כבר לא יכולה לעזור לך, אבל עומדות לרשותך אפשרויות אחרות. דם ערפדים ירפא את הריאות שלך וימנע נזק נוסף, אולי אפילו יוביל להפוגה בסרטן –" "לא," דון קטע אותי.

"לעזאזל!" צעקתי. השלכתי את הגישה הרגועה וההגיונית דרך החלון. "אתה מרשה לצרות אופקים לפגוע בשכל הישר שלך. אחיך היה מניאק עוד לפני שהוא הפך לערפד, דון. אני לא נעשיתי מרושעת לאחר שהשתנתי, ושתיית דם ערפדים כדי לשפר את מצבך לא תהפוך אותך למרושע."

"אני יודע," אמר להפתעתי. "התחלתי לשתות דם ערפדים זמן קצר לאחר שהמחלה אובחנה, לפני שבע שנים. את אפשרת את זה כשהבאת לכאן ערפדים שבויים מהמשימות שלך בתקופה שעבדת אצלי. את צודקת, הייתה הפוגה בסרטן, אבל הזמן לא עומד מלכת, ולבסוף הוא הכניע גם אותי."

שבע שנים! ראשי הסתחרר. "הסתרת את זה במשך כל תקופת היכרותנו? למה?"

דון פלט אנחה גרונית. "כשרק הצטרפת לצוות, לא בטחתי בך. את בטח זוכרת. לאחר מכן לא רציתי להסיח את דעתך מהתפקיד. כשגילית שאת האחיינית שלי... ובכן. דברים קרו. בשנים האחרונות התמודדת עם דברים רבים מכפי שרוב האנשים חווים בכל חייהם. התכוונתי לספר לך, אבל רציתי לתת לעצמי זמן להסדיר כמה עניינים קודם."

ידעתי שפי פעור לרווחה, אבל לא הצלחתי לגייס די כוח רצון לסגור אותו. בונז ניגש אליי, אחז בידי ולחץ אותה בלי מילים. "הייתה לך כנראה סיבה חשובה להגיע לכאן מבלי להתקשר מראש," אמר דון. "מה קורה?"

לא האמנתי שהוא מצפה שפשוט אשנה את הנושא, כאילו העובדה שהוא נוטה למות לא ראויה לדיון נוסף.

"אולי כימותרפיה, ניתוח ודם ערפדים לא יכולים לעזור לך, אבל אני עדיין יכולה." המילים נפלטו מפי בפזיזות. "אני ערפד עכשיו, ואני יכולה להפוך גם אותך לכזה. אתה לא תיאלץ להישבע לי אמונים או שטויות כאלה, והשינוי ירפא את הכול – "לא."

המילה הבודדה נאמרה ברכות אבל בנחרצות. טיעון הנגד שהתכוונתי לשלוף מיד התפוגג כשרון נתקף שיעול מטלטל. "אבל אתה לא יכול... אתה לא יכול פשוט למות," לחשתי. הוא הזדקף והשתלט על השיעול. אותו כוח רצון נועז שהיה לו כשהורה לטייט לירות בי ביום שנפגשנו עדיין ניכר בעיניו האפורות.

"כן, אני יכול. ככה זה כשאנושיים." בלעתי את רוקי במאמץ. אותו טיעון שהשמעתי פעם בוויכוח עם בונז, כדי להסביר לו שמערכת היחסים שלנו לא תצליח, הוטח בחזרה בפניי. הבנתי עכשיו את התסכול שבונז בוודאי חש אז, מפני שהתחשק לי לטלטל את דון ולנער מתוכו את העקשנות העיוורת הזאת.

אבל לא יכולתי לעשות זאת, ולכן חשבתי לנסות טקטיקה שונה. "אתה חיוני למבצע הזה. אני לא אהיה היחידה שתסבול אם תמות. תחשוב על הצוות –"

"יש להם את טייט," קטע דון את דבריי. "הוא תפס פיקוד על היחידה הזאת בשלושת החודשים האחרונים, והוא עושה חיל."

"טייט דרוש בשטח, לא בהנהלה," התווכחתי, אף שהופתעתי מהמידע החדש. "מלבד טייט יש לך בצוות רק עוד ערפד אחד וג'ול. זה לא מספיק כשנלחמים באל־מתים. ונוסף על כך הג'ולים מבשלים לנו כרגע צרות רציניות."

דון השתעל ורק אז ענה. "ייתכן שבקרוב ערפד נוסף יצטרף לצוות."

זה בטח יהיה קופר. הוא היה הבא בתור שאמור לאבד את

הדופק. נראה שבהיעדרי התחוללו שינויים רבים. אבל למרות שכבר לא הייתי חברת צוות, חשבתי שהעובדה שאני חברה ובת משפחה תבטיח שמישהו יערכן אותי. בחיי, טעות.
 "אלוהים", מלמל בונז.

דון נעץ בו מבט. "נדבר על זה אחר כך. ועכשיו, ספרי לי אילו צרות הג'ולים מבשלים, קאת."

הבעת פניו של דודי הבהירה לי שכרגע אין טעם להמשיך לדון בסיבות הברורות שבגללן הוא חייב להמשיך לחיות. ניסיתי להתעשת כדי לחזור ולהתמקד בסיבה שבגללה באנו, למרות שהרגשתי כאילו זה הרגע נשמטה הקרקע מתחת לרגליי.

"אתה זוכר שבשנה שעברה אחד ממנהיגי הג'ולים, אפוליון, זעם בגלל האפשרות שאהפוך להכלאה בין ערפד לג'ול? ובכן, הוא לא רגוע מאז..."

כעבור דקות סיימתי למסור לדון את כל הפרטים שהיו ברשותנו. הוא הקשיב, ומדי פעם זקר גבה. כשסיימתי, הוא נאנח עמוקות.
 "הערפדים שאמורים לדווח לכם הם התחלה טובה, אבל אני לא חושב שזה מספיק. אם העוינות שבין הערפדים לג'ולים תחמיר, בני האדם הם שישלמו את המחיר. אנחנו זקוקים למישהו שיסתנן אל תוך הקבוצה של אפוליון. מישהו שיגלה לנו מה קורה ויחסוך לנו את הניחושים."

נהמתי בתסכול. "זה יהיה נהדר, אבל ישנה בעיה. כל הג'ולים שעליהם אנחנו סומכים מספיק כדי לרגל, ידועים בחברותם עם בונז, ולכן יהרגו אותם במקום. יהיה קשה למצוא מישהו קשוח ואמין שאפוליון לא יזהה..."

קולי הלך ודעך ובונז זקר גבה. דון נד בראשו לעברי בחדות.
 "דייב."

עצמתי את עיניי. האפשרות הזאת לא מצאה חן בעיניי, אבל דון צדק. דייב חכם, קשוח, מנוסה וכבר מת. בונז החזיר את דייב לחיים כג'ול לפני יותר משנתיים, לאחר שדייב נהרג במהלך משימה, ורק מעטים בעולם האל-מתים פגשו בדייב. הוא היה עסוק מדי כחבר

בצוות של דון, ולא הסתובב במסיבות רבות של בעלי-ניבים או של קניבלים.

"נשאל אותו, התפשרתי. "ניתן לו להחליט אם הוא רוצה לעשות את זה. להיות סוכן חשאי זה תמיד מסוכן, אבל להיות סוכן חשאי שמסתנן לקבוצת אל-מתים פנאטים ומסוכנים, זה צעד רציני ואי אפשר לפקוד על מישהו לעשות את זה."

"לכי והביאי אותו לכאן," אמר דון. "הוא במועדון."

השבתי למבטו העיקש של דודי מבט עיקש משלי. "אני אלך להביא אותו, ואז נתמודד עם עניין הג'ולים, אבל אני לא מוותרת עליך. תחשוב על ההצעה שלי. על כל השינויים החיוביים שתוכל לחולל בעולם אם תישאר בחיים."

הוא חיך אליי קלושות. "המוות ציפה לי מאז ומעולם, קאת. בין שזה יקרה בעוד חודשים ובין שבועוד שנים, הוא בלתי נמנע. היית צריכה להשלים עם זה, אבל מיום שנפגשנו חשבת כמו ערפד. הניבים שלך חדשים, אבל זה הדבר היחיד שהשתנה כשהומרת." נשכתי את שפתי וסירבתי להודות שהוא אולי צודק. "אני הולכת להביא את דייב."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן